De Berse

JAARGANG 36 2026 NUMMER 2

Heemkundekring
"Den Beerschen Aard"
OOST-, WEST- EN MIDDELBEERS

Inhoud

1. Even voorstellen, Rob Maliepaard
1. Industrieel erfgoed (2) Garage bedrijf van Tiel
10. Van Gemeenschapshuis tot 't Dorpsplein
17. Wederopbouwperiode in De Beerzen
21. De Beerzen en de post (deel 1)
25. Boomgaard Goossens aan de Hoogdijk te Middelbeers
28. Vraagteken foto Piet Coppelmans

De Berse

Jaargang 36 nummer 2 2026

Uitgave van Heemkundekring Den Beerschen Aard
Verschijnt 2x per jaar
Contributie € 25,00 per jaar
Bankrekening NL 05 RABO 013.38.92.751
www.denbeerschenaard.nl

Bestuur Heemkundekring Den Beerschen Aard
Voorzitter:
Bert van Essen
06-54900707

Penningmeester:
Hans Vennix
06-34413915

Secretaris:
Cees van der Heijden
06-83558171
Secretariaat@denbeerschenaard.nl

Leden bestuur:
Jan Hems
Stephen van Helvoort
Alexander van Holstein

Redactie "De Berse"
Guus Staps
06-41801657
redactie@denbeerschenaard.nl

Leden redactie:
Joke van Ham
Peter van Gerven
Cees van der Heijden
Rob Maliepaard

Contact:
Via de Website:
www.denbeerschenaard.nl

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

De redactie kan de volledige historische juistheid van de artikelen niet altijd controleren; evt. onjuistheden zijn voor verantwoording van de auteur.
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Even voorstellen

Sinds een aantal weken mag ik mij lid noemen van de heemkundevereniging. Ik ben Rob Maliepaard, geboren in Batavia (N.I.) in 1948 en inmiddels dus al een "senior in ruste".

Het grootste deel van mijn werkzame leven ben ik actief geweest op het gebied van personeelszaken (inmiddels heel deftig Human Resources genaamd, maar dat is om het duurder te laten klinken) Ik heb dat werk gedaan in (heel) veel bedrijven en organisaties, zowel particulier als overheid. De laatste 10 jaar van die periode had ik een eigen (eenmans) bedrijfje op dat gebied. Op mijn 55ste was ik dat zat en ben ik overgestapt naar het onderwijs. Ik werd leraar Nederlands op het VMBO, de mooiste schoolrichting die er is. Ik heb dat werk gedaan tot mijn 75ste, toen moest ik van de leiding stoppen omdat ze vonden dat het tijd werd om "iets leuks te gaan doen". Zij namen mij daar iets af wat ik leuk vond: lesgeven aan en omgaan met VMBO-ers.

Ik ben getrouwd, al ruim 54 jaar, met Corry en samen zijn wij de trotse ouders van 3 mooie meiden, waarvan de oudste sinds bijna 2 jaar een zoontje heeft.

Ik ben altijd zeer geïnteresseerd geweest in de geschiedenis van mijn woonplaats en dat is nu dus sinds ongeveer 7 jaar Middelbeers. Wij wonen met heel veel plezier in de Wagenmaker en daar en in de Beerzen en in Brabant voelen wij ons heel erg thuis en gelukkig.

Ik ga voorlopig vooral actief zijn met schrijven: meewerken met de redactie van De Berse en helpen bij alles waarbij tekst nodig is.
En verder hoop ik mij nuttig te maken bij werkzaamheden "buitenshuis". Nuttig of niet, ik ga mijn best doen.

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Industrieel Erfgoed (2)

Garagebedrijf van Tiel

Wilhelmus Theodorus (Willem) van Tiel, oprichter van automobielbedrijf van Tiel, werd geboren op 2 augustus 1924 aan de Kerkstraat B 171 in Zeeland en is overleden op 22 januari 2004 te Goirle.

Willem van Tiel

Zijn vader, Cornelius Martinus van Tiel, is geboren te Zeeland op 27 januari 1881 en aldaar overleden op 15 augustus 1938. De moeder van Willem, Wilhelmina Nicolaassen, geboren te Uden op 6 april 1884, overleed te Zeeland op 3 augustus 1924.
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Het begon voor Willem al niet best: zijn moeder stierf daags na zijn geboorte. Daarna verbleef hij 17 maanden in een klooster. Toen vader Cornelius trouwde met Josephina Johanna Maria Vermeeren kon Willem weer thuis in Zeeland komen wonen.

Vader Cornelis, overleed op 15 augustus 1938; Willem was toen 14 jaar en werd met de 'korte kaar' *1) naar zijn voogd gebracht in Hengstheuvel *2). Daar op de boerderij van zijn oom leerde hij alle voorkomende werkzaamheden op de boerderij en het omgaan met koeien en paarden. Vooral paarden hadden zijn grote voorkeur.

Op 21 september 1939 werd Willem boerenknecht in Beers en op 21 september 1941 knecht op de boerderij bij Sunte Matthijs, in Zijtaart.

In de zomer van 1942 werd hij door de bezetter opgepakt omdat hij weigerde in Duistland te gaan werken. Hij werd overgebracht naar kamp Roden van de 'Arbeidsdienst' in Rodersch (Dr.) *3), waar hij 1½ jaar in de bossen moest werken.

Willem: *"het was niet leuk, om 6 uur reveille, appel, om 7 uur aan tafel en om 8 uur marcheerden we met de schop op de schouder naar de bossen. Rond de middag kwam er een wagen met brood, dan weer werken tot vroeg avond, waarna ze terug keerden naar het kamp waar we warm eten kregen. Alles speelde zich af op het terrein van het kamp, of daarbuiten onder bewaking. Het terrein was omgeven met rollen prikkeldraad".*

In mars naar de werkzaamheden in de bossen.

Eind 1943 werd hij op de trein gezet naar Duitsland. Deze ging via Heerlen (L) waar de trein een stop maakte op het station.
Willem: *"Ik stapte aan de verkeerde kant uit de trein en schoof op de as van een ernaast staand treinstel waar ik op schuilde tot alles rustig was, werd door de ondergrondse opgevangen en kreeg in Valkenburg een onderkomen in de grotten waar ik enkele weken, verscholen, verbleef. Later kreeg ik een onderduikadres toegewezen bij de familie Hamers in Heerlen. Hier werd ik ingeschreven als 'Mijnwerker'. Na enkele weken kwam ik in het ziekenhuis te liggen met longontsteking. Hiervan heb ik nog heel mijn leven vlekjes op mijn longen overgehouden".*

Na enkele maanden in de omgeving doorgebracht te hebben vertrok hij, begin augustus, met 2 kameraden naar de Amerikanen die in België waren aangekomen. Hij meldde zich hier meteen aan voor werk.
Willem: *"Ik had niets te verliezen, was niet getrouwd, had geen verkering, geen werk en geen onderdak. Ik kreeg een Amerikaans-uniform en werd voor allerlei karweitjes ingeschakeld, waaronder bij de leger-bakkerij. Dat hield in broodbakken, maar ik moest het ook bezorgen op verschillende plaatsen aan het front. De bakkerij lag ongeveer vijftien kilometer achter de frontlijn en werd steeds verplaatst als ook de frontlijn opschoof".*

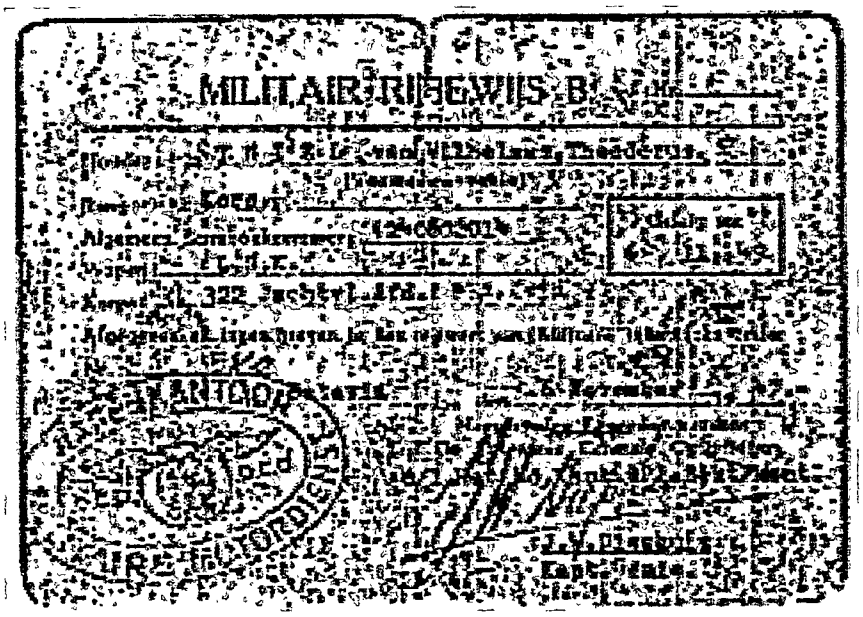

Militair rijbewijs van Willem

Met de bevrijding van de Zuidelijke Nederlanden meldde Willem zich, voor zijn nummer, aan als dienstplichtige bij de infanterie. Op 1 november 1945 werd hij uit het leger ontslagen gezien de maanden in het Amerikaanse leger mee telden. Na een tijdje bij zijn broer Harrie in Zeeland gelogeerd te hebben, meldde hij zich op 3 juli 1946 als vrijwilliger bij de luchtmacht op vliegveld Twente. Hier kreeg hij een militaire opleiding en haalde er zijn rijbewijs.
25 augustus 1947 vertrok hij, met legernummer: 24080214, als O.V.W 'er met het stoomschip 'De Sloterdijk' naar Indië.

Na een lange reis kwamen ze op 7 oktober aan in Pulau Weh op het eiland Sabang *4). Na enkele dagen rust vertrokken ze naar Batavia waar hij op de militaire luchtmachtbasis 'Tjilitan-2' ingekwartierd werd bij het Squadron Spitfires. Hier moest hij Spitfires, die in kisten aankwamen, in elkaar zetten.

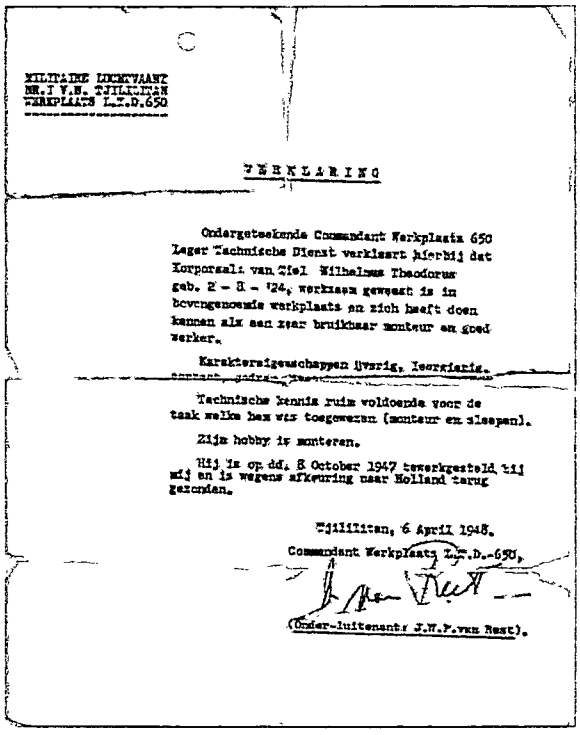

MILITAIRE LUCHTVAART
NR. I V.W. TJILITJAN
WERKPLAATS L.T.D.650

VERKLARING

Ondergetekende Commandant Werkplaats 650 Leger Technische Dienst verklaart hierbij dat Korporaal van Ziel Wilhelmus Theodorus geb. 2 - 8 - '24, werkzaam geweest is in bovengenoemde werkplaats en zich heeft doen kennen als een zeer bruikbaar monteur en goed werker.

Karaktereigenschappen ijverig, leergierig.

Technische kennis ruim voldoende voor de taak welke hem was toegewezen (monteur en sleepen).

Zijn hobby is monteren.

Hij is op dd. 8 October 1947 tewerkgesteld bij mij en is wegens afkeuring naar Holland terug gezonden.

Tjilitan, 6 April 1948.
Commandant Werkplaats L.T.D.-650,
(Onder-luitenant J.W.F.van Rest).

Ontslagbrief militaire dienst voor de tropen.

Willem: *"Gezien ik een militair rijbewijs had, werd ik overgeplaatst naar de L.T.D. *5) voor politionele acties. Met dit werk, het ophalen van voedseldroppings, emballage en parachutes, kwam ik over een groot deel van Java. Na 8 maanden kreeg ik tyfus waardoor ik opgenomen werd in het Ziekenhuis van Batavia. Ik werd 6 april 1948 afgekeurd voor dienst in de tropen".*
Met het stoomschip 'De Groote Beer' vertrok hij naar Nederland. De lichamelijke conditie van Willem verslechterde zo zeer dat hij 'bediend' werd.
Op 30 mei 1948 kwam hij aan in Nederland en werd direct opgenomen in het militair ziekenhuis 'Oog in A1' in Utrecht. Tot 25 juli 1949 verbleef hij daar en werd afgekeurd voor militaire dienst.

Er werd hem een invaliditeitspensioen aangeboden van *fl.* 275,-- per maand. In die tijd een heel bedrag en ging akkoord, hij wilde wel naar huis.
In 1952 kreeg hij nog het Ereteken voor Orde en Vrede, met de gespen 1947-1948 toegezonden.

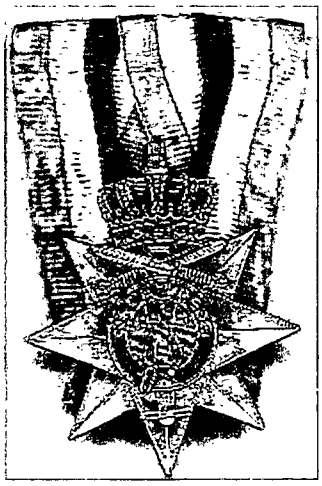

Ereteken Orde en Vrede

Na bij diverse bedrijven werkzaam te zijn geweest kwam Willem uiteindelijk te werken bij de NS in Tilburg.

De 30-jarige Willem

Willem trouwde op 27 december 1949 in Tilburg met Johanna (Jeanne) Horsten.
Jeanne is geboren op 16 april 1922 en overleed op 22 augustus 1983.

Jeanne Horsten

Uit dit huwelijk werden geboren: Wilma 24-07-1950 te Tilburg
Bert 24-03-1952 te Tilburg
Kees 02-10-1954 te Venlo-Blerick
Elly 07-12-1959 te Tilburg

Door zijn functie werd Willem tijdelijk overgeplaatst naar de NS in Venlo waardoor Kees in Venlo is geboren.

Willem woonde, na zijn werkzaamheden in Venlo, door stagnatie met de bouw van zijn nieuwe huis, met zijn gezin in de Montgomerystraat in Tilburg. Na 2 jaar verhuisden ze naar de Outshoornstraat 50 in Tilburg waar Kees is opgegroeid, tot de familie van Tiel verhuisde naar de Geul 18 in Tilburg.

Willem kreeg meer interesse in motoren en wilde op eigen benen staan. Hij had zijn oog laten vallen op een locatie in Middelbeers en vroeg een vergunning aan.
Op 6 maart 1963 kreeg hij van de arbeidsinspectie een vergunning voor: 'Oprichting van een inrichting voor de reparatie van motorvoertuigen'. De locatie waar dit zou plaats vinden lag in Middelbeers B205.

Willem kon pas beginnen toen hij op 4 april 1963 de vergunning binnen kreeg van de, in januari 1963, aangevraagde Hinderwetvergunning.

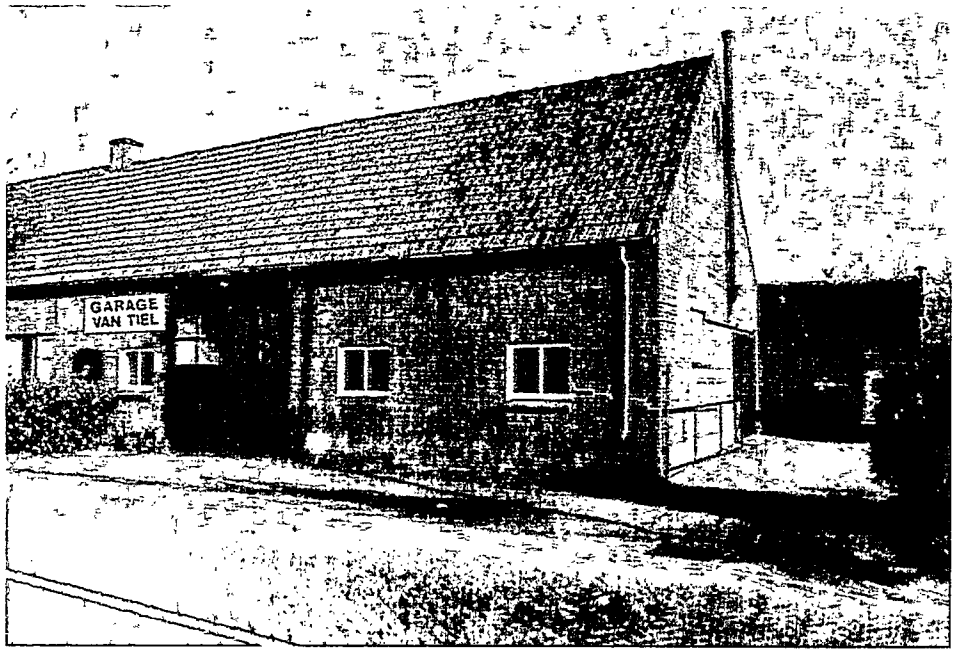

Locatie B205 aan de Voorteindseweg

De Hinderwetvergunning hield in dat in het vermelde garagebedrijf: 'reparatie van automobielen, tractoren enz. worden verricht, vervaardigd of verzameld en dat er een autogeenlasapparaat, elektrisch lasapparaat, luchtcompressor met elektromotor van ¾ PK, en een boormachine met elektromotor van ¾ PK aanwezig waren'.

Gezien Willem meer een handelsman was en niet zo technisch nam hij Theo Vos in dienst, voor de technische kant van het bedrijf. Willem moest wel nog een handels/bekwaamheid cursus volgen voor "Automobiel bedrijf".

vam

STICHTING VAKOPLEIDING VOOR HET AUTOMOBIEL-, MOTORRIJWIEL- EN AANVERWANTE BEDRIJF

Populaan 85 Voorschoten Tel. 01717-4141

De Commissie van deskundigen, belast met het afnemen van de bekwaamheids-proef Handelskennis voor het AUTOMOBIEL bedrijf, verklaart dat

naam WILHELMUS THEODORUS VAN TIEL

geboren op 2 AUGUSTUS 1924 te ZEELAND

met gunstig gevolg de bekwaamheidsproef Handelskennis heeft afgelegd.

Examenplaats Voorschoten Examendatum 20 Juli 1965

De Vertegenwoordiger van het Ministerie van Economische Zaken

Namens de examencommissie

Voorzitter

Secretaris

Bekwaamheidsproef Handelkennis voor het automobielbedrijf

In 1965 moesten Willem en Theo Vos naar een afspraak richting Diessen. Net op weg, 100 mtr. vanaf het bedrijf, in de bocht op de Voorteindseweg, werden ze door een tegemoet komende auto van de weg gereden. Wim van Aaken heeft Kees, vanwege diverse kneuzingen

waardoor hij niet kon lopen, op een varkensleer 6*) naar de reeds gearriveerde ziekenauto vervoerd.
Theo verloor bij dit ongeluk een oor. Beiden werden in het ziekenhuis opgenomen. Bij Theo werd zijn oor er weer aangezet, Willem had een langere revalidatie nodig.
Omdat het bedrijf voortgezet moest worden kwam de broer van Willem, Nico, helpen. Deze was op dat moment werkzaam bij Ford-Knegtel automobielbedrijf in Tilburg.
Het beviel Nico zo goed dat hij niet meer is teruggegaan naar zijn oude werkgever en tot zijn pensioen is blijven werken bij zijn broer Willem.

De reparatieruimte op de Voorteindseweg werd te klein en omdat Willem bij zijn bedrijf in Middelbeers wilde wonen, bouwde hij op de hoek Oranjestraat/Hoogdijk een nieuwe bedrijfshal met woonhuis.

De verhuizing, op zaterdag 16 maart 1968, ging op een ludieke wijze. Zijn nieuwe buurtbewoners van de Driehoek/Voorteind stonden Willem op de grens van Diessen op te wachten, in Beerse boerenkledij met de z.g. 'skon kaar', om hem naar zijn woonhuis en garage te begeleiden.

Het gezin van Tiel in de boerenovertrek wordt door buurtbewoners naar het nieuwe adres gebracht.

Op 2 juni 1968 was de opening van de 450 M2 grote bedrijfshal van 'van TIEL's automobielbedrijf' aan de Hoogdijk 28a. De officiële opening werd voltrokken door locoburgemeester C. Liebrechts.

Door de bijzondere band van Willem met de enige Nederlandse autofabriek, was het vanzelfsprekend dat het ook een Daf-garage moest zijn.

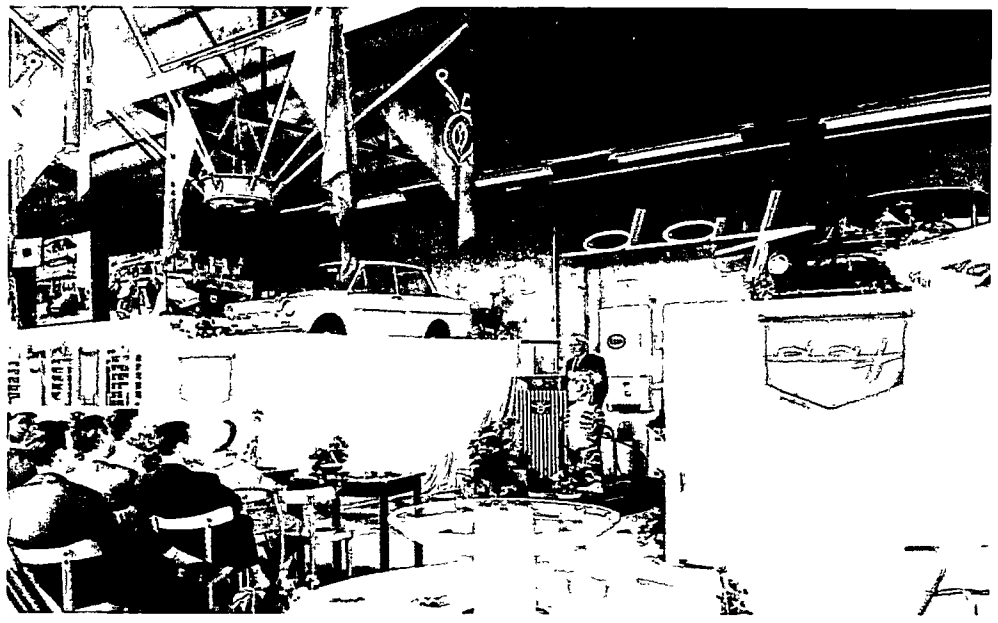

Opening van 'van Tiel's automobielbedrijf'

Het bedrijf staat op een terrein van 1800 M2, zodat er voldoende gelegenheid is voor expansie.
1 januari 1968 was het automobielbedrijf, door de directie van de Daf fabriek, het dealerschap verleend voor Oost,- West- en Middelbeers, Diessen, Haghorst, Hilvarenbeek, Esbeek en Biest-houtakker. In de nieuwe hal was ook een interessante show ingericht, waarop het volledige gamma van personenwagens te zien was. Bij deze opening was ook de op basis van het Variomatic systeem ontwikkelde racewagen te zien.
Ook werd op deze openingsdag het Esso benzinestation in gebruik genomen.

Het nieuwe bedrijf met Esso benzinestation.

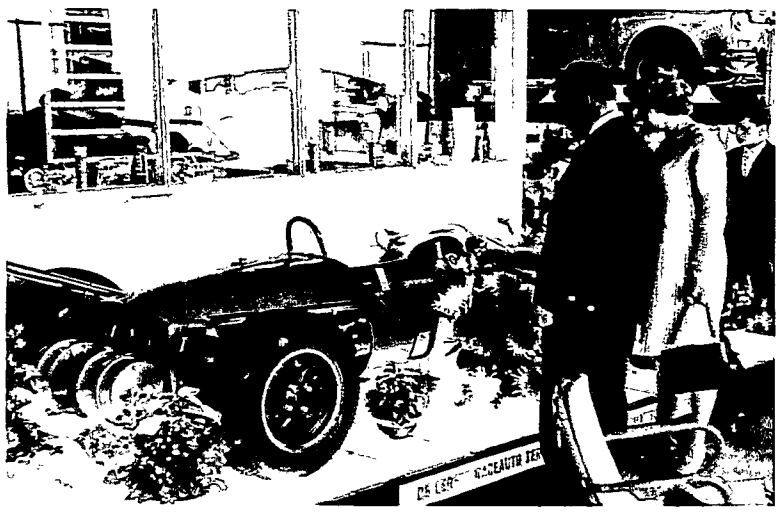

De op basis van het Variomatic-systeem ontwikkelde racewagen

Takelservice voor de gestrande auto

In het bedrijf werkten Willem, die de showroom runde, zijn broer Nico als chef werkplaats, een boekhouder en 4 monteurs. Het bedrijf verleende ook takelservice, deze takelwagen werd bemand door Harrie van de Biggelaar.
Het woonhuis aan de Hoogdijk 28a kon, door een ongelukkige stagnatie, pas eind 1968 betrokken worden.

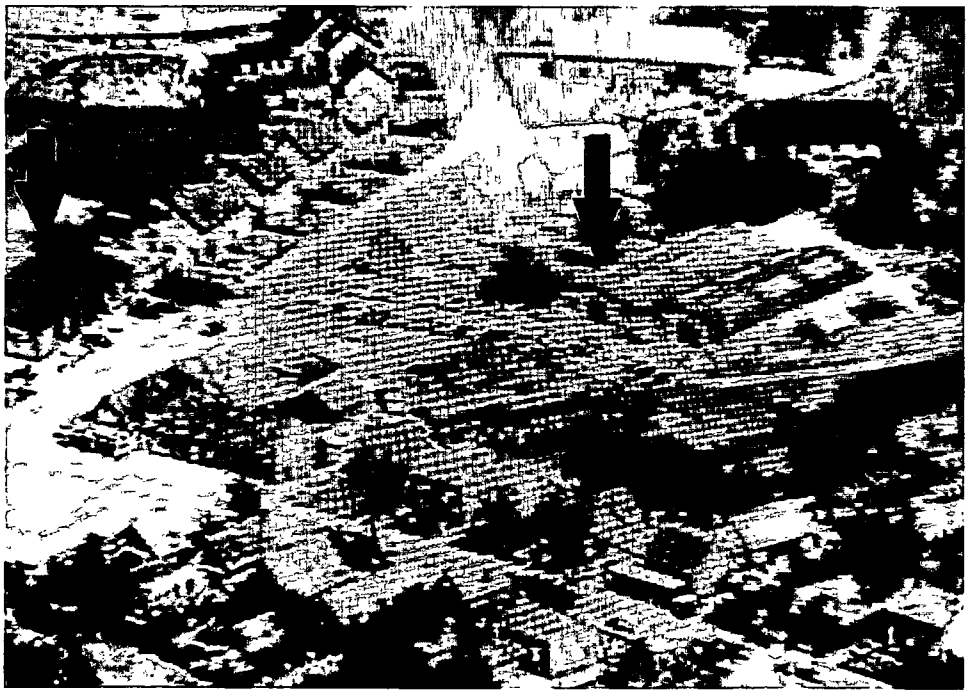

In 1972 liet Willem van Tiel door de firma van Hoof uit Middelbeers 2 grote hallen bouwen aan de Oranjestraat 47-49 in Middelbeers.
Hier ging hij alle soorten Daf's showen met de bedoeling ze aan de man èn vrouw te brengen. Het Nieuwsblad van het Zuiden melde *'Dat de Beerzen blij zijn met de uitbreiding van garage van Tiel wat bleek uit de aanwezigheid van burgemeester L. Verwiel, die ook de officiële opening voor zijn rekening nam'.*

(Wordt vervolgd)

*1) Platte kar.
*2) Buurtschap in Uden gem. Maashorst.
*3) Huidige gemeente Noorderveld Drenthe.
*4) Noordelijkste eiland van Sumatra.
*5) Leger Technische Dienst.
*6) Ladder waar varkens met de slacht werden opgehangen .

Van Gemeenschapshuis tot 't Dorpsplein

De geschiedenis van het dorpshuis van Oostelbeers en de verbinding met de St. Josephschool

Uitgebreide samenvatting op basis van vijf historische bronbestanden

Kern in één zin: het gemeenschapshuis ontstond eind jaren zestig als een gezamenlijke voorziening voor verenigingsleven, ontmoeting, sport én schoolgymnastiek, groeide in de jaren zeventig uit tot een multifunctioneel dorpscentrum, kwam vanaf de jaren tachtig steeds sterker onder financiële druk en kreeg na privatisering in 1996/1997 een nieuwe toekomst onder de naam 't Dorpsplein.

1. Inleiding: een gebouw met meerdere functies.

Het gemeenschapshuis van Oostelbeers was vanaf het begin meer dan alleen een ontmoetingsruimte. Het gebouw moest onderdak bieden aan het verenigingsleven, aan culturele en recreatieve activiteiten en aan sport. Tegelijkertijd kreeg het een duidelijke onderwijsfunctie, omdat de nabijgelegen St. Josephschool er gebruik kon maken van de gymnastiekruimte. De geschiedenis van het gemeenschapshuis en die van de school zijn daardoor nauw met elkaar verbonden.
De bronnen laten een ontwikkeling zien in drie grote fasen. Eerst is er de opbouwperiode van ongeveer 1966 tot 1979: initiatief, financiering, bouw, opening en uitbreiding. Daarna volgt vanaf de jaren tachtig een lange periode waarin de maatschappelijke betekenis van het gebouw groot blijft, maar de exploitatie steeds moeilijker wordt. In de derde fase, midden jaren negentig, wordt gezocht naar een andere beheersvorm. Dat leidt tot privatisering en uiteindelijk tot de voortzetting van het gebouw onder de naam 't Dorpsplein.

2. De voorgeschiedenis en het initiatief, ca. 1965-1969.

2.1 Behoefte aan een centrale ontmoetingsruimte.
In het Oostelbeers van de jaren zestig bestond een duidelijke behoefte aan een eigen centrale accommodatie. Verenigingen beschikten niet over één vaste plek waar zij konden vergaderen, repeteren of activiteiten organiseren. Ook voor jeugdwerk, ontspanning en grotere bijeenkomsten waren de mogelijkheden beperkt. In latere terugblikken wordt 4 januari 1966 genoemd als een belangrijk moment waarop vertegenwoordigers uit het dorp bijeenkwamen om over een gemeenschapshuis te spreken.
Pastoor Schraven wordt in de krantenartikelen genoemd als een van de belangrijkste initiatiefnemers. Hij bracht het idee van een eigen gemeenschapshuis nadrukkelijk onder de aandacht. Na zijn overlijden zette het stichtingsbestuur de plannen voort. Daarmee kreeg het project een sterk lokaal karakter: het was geen voorziening die uitsluitend door de gemeente werd bedacht, maar een initiatief dat uit het dorpsleven zelf voortkwam.

2.2 De centrale ligging bij kerk en school.
Voor het nieuwe gebouw werd gekozen voor een plaats in het hart van Oostelbeers, dicht bij de kerk en de school. Die ligging was praktisch én symbolisch. Kerk, school en gemeenschapshuis kwamen daarmee in elkaars directe nabijheid te liggen en vormden samen een maatschappelijk centrum van het dorp. De situering maakte bovendien mogelijk dat de school structureel gebruik kon maken van de gymnastiekvoorziening in het gemeenschapshuis.

2.3 Het bouwplan: dorpshuis én gymnastiekvoorziening.
Het ontwerp was multifunctioneel. In de plannen werden verschillende vergader- en hobbyruimten, een grote zaal, een podium, garderobe- en kleedruimten, bar en keuken

opgenomen. Een belangrijk onderdeel was de gymnastiekruimte. De grote zaal kon daardoor overdag voor het bewegingsonderwijs worden gebruikt en op andere momenten voor sport, toneel, bijeenkomsten en feesten.

Officiële opening

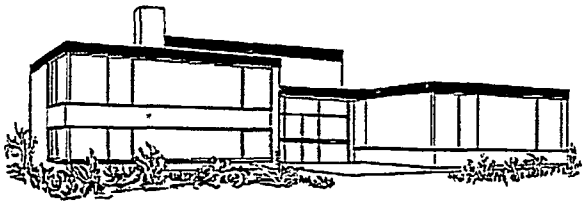

GEMEENSCHAPSHUIS OOSTELBEERS

Juist dit dubbele gebruik verklaart de latere nauwe relatie met de St. Josephschool. Het gemeenschapshuis fungeer-de feitelijk als een uitbreiding van de schoolvoorzieningen: niet in de vorm van leslokalen, maar als ruimte voor lichamelijke opvoeding en gezamenlijke activiteiten.

3. Financiering, bouw en opening, 1969-1970

3.1 Financiering van een groot dorpsproject.
In februari 1969 waren de plannen zover uitgewerkt dat de financiering in de publiciteit kwam. In een krantenartikel wordt voor het plan een bedrag van ruim ƒ 217.000 genoemd, terwijl rond de officiële opening een totaalbedrag van ongeveer ƒ 270.000 wordt vermeld. Het verschil hangt samen met de uiteindelijke bouw- en inrichtingskosten.
De financiering bestond uit bijdragen van verschillende kanten:

- Rijk en provincie;
- het Julianafonds;
- de gemeente Oost-, West- en Middelbeers;
- de Stichting Gemeenschapshuis;
- bijdragen en inzet vanuit de bevolking.

De lokale bijdrage was belangrijk voor het draagvlak. Het gemeenschapshuis werd daardoor niet alleen ervaren als een gemeentelijk gebouw, maar als een voorziening waarvoor de inwoners van Oostelbeers zelf verantwoordelijkheid hadden genomen.

3.2 In gebruik vóór de officiële opening.
Het gebouw werd al ongeveer een jaar gebruikt voordat de officiële opening plaatsvond. Verenigingen maakten er gebruik van en ook de school kon er terecht voor gymnastiek. Dat het gebouw direct intensief werd benut, bevestigde dat er werkelijk behoefte aan bestond.

3.3 De officiële opening op 3 oktober 1970.
De officiële opening vond plaats op zaterdag 3 oktober 1970. Rond deze opening werd een meerdaags programma georganiseerd met activiteiten voor kinderen, verenigingen en volwassenen. Er waren muzikale optredens, demonstraties, volksdans, tentoonstellingen en feestelijke bijeenkomsten. De opening was daarmee niet alleen een ceremonie, maar tegelijk een presentatie van wat het nieuwe gemeenschapshuis voor de bevolking moest betekenen.

Voorzitter G.J. van Heeswijk wees bij de opening op de bijzondere prestatie dat het gemeenschapshuis zonder schuldenlast kon starten. Burgemeester Verwiel plaatste het gebouw in het kader van de groeiende vrije tijd en de behoefte aan ontmoeting en gemeenschappelijke activiteiten.

4. De verbinding met de St. Josephschool.

4.1 Gymnastiek als structurele schoolfunctie.
De St. Josephschool was vanaf de beginperiode een belangrijke gebruiker. De grote zaal van het gemeenschapshuis deed mede dienst als gymnastieklokaal voor de lagere school. Daardoor kon de school op korte afstand van het eigen gebouw beschikken over een voorziening voor lichamelijke oefening.
Deze schoolfunctie was structureel. Zij kwam later steeds terug in discussies over gebruik, kosten en exploitatie. Het was dus niet zo dat de school slechts af en toe van het gemeenschapshuis gebruikmaakte; de gymnastiekfunctie was een van de functies waarmee al in het ontwerp rekening was gehouden.

4.2 De leerlingen bij de opening.
De band met de school werd tijdens de officiële opening zichtbaar doordat leerlingen van de St. Jozefschool de kindermusical 'De tijdmachine van professor Knap' verzorgden. De leerlingen waren daarmee niet alleen gebruikers van de gymnastiekruimte, maar ook actieve deelnemers aan het culturele programma van het gemeenschapshuis.

4.3 Piet Coppelmans als verbindende figuur.
Een bijzondere persoon in deze geschiedenis is Piet Coppelmans. Hij kwam in 1957 als onderwijzer naar Oostelbeers en raakte intensief betrokken bij het dorpsleven. Later werd hij een belangrijk bestuurder en pleitbezorger van het gemeenschapshuis. In de jaren tachtig trad hij nadrukkelijk naar voren in de discussies over behoud en financiering. Zijn rol vormt een persoonlijke verbinding tussen onderwijs en dorpshuis.

5. Groei en uitbreiding, 1970-1979

5.1 Het succes zorgt snel voor ruimtegebrek.
Na de opening maakten vrijwel alle verenigingen in Oostelbeers intensief gebruik van het gebouw. De accommodatie werd benut voor vergaderingen, sport, toneel, muziek, feesten, jeugdactiviteiten en bijeenkomsten voor ouderen. De combinatie met schoolgymnastiek legde een extra beslag op de beschikbare ruimte.
Al enkele jaren na de opening bleek daarom dat het oorspronkelijke gebouw eigenlijk te klein was. Het probleem was niet een gebrek aan belangstelling, maar juist het succes van de multifunctionele opzet.

5.2 De uitbreiding met een sportzaal.
Rond 1974 werden plannen gemaakt voor uitbreiding. Een afzonderlijke sportzaal moest de grote zaal ontlasten en meer ruimte creëren voor zowel schoolgymnastiek als verenigingssport. De uitbreiding werd mogelijk nadat via de DACW-regeling een zeer aanzienlijke subsidie beschikbaar kwam. In de bronnen wordt gesproken over ongeveer 75 procent subsidie op de bouwkosten.
In 1978 begon de bouw. De nieuwe sportzaal was ongeveer 22 bij 12 meter groot en circa 7 meter hoog. Daarnaast werden bestaande delen van het gemeenschapshuis aangepast en kwamen er kleinere ruimten voor vergaderingen en verenigingsactiviteiten.

5.3 Heropening in 1979.
In het voorjaar van 1979 werd het vernieuwde gemeenschapshuis feestelijk heropend. In de pers werd het gebouw omschreven als een gemeenschapshuis dat een 'nieuw jasje' had gekregen. De uitbreiding maakte duidelijk hoe belangrijk de voorziening in minder dan tien jaar voor Oostelbeers was geworden.

6. Van maatschappelijke bloei naar financiële druk, jaren 1980

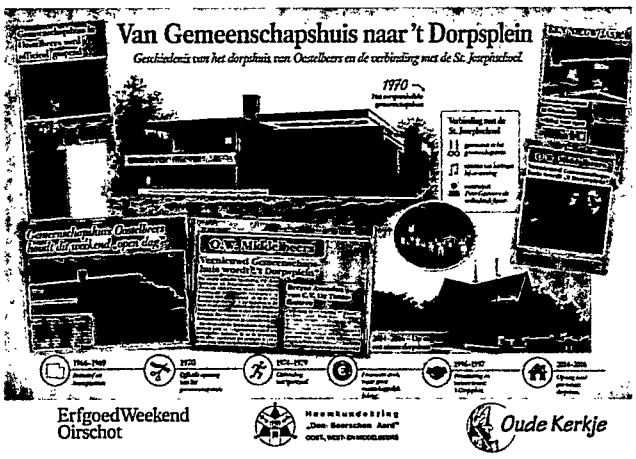

6.1 Een groot gebouw wordt duur in exploitatie.
In de jaren tachtig bleef de maatschappelijke betekenis groot, maar financieel ontstonden steeds meer problemen. Het gebouw was uitgebreid, personeelskosten namen toe en ook energie, onderhoud en beheer drukten op de begroting. De inkomsten uit zaalhuur en activiteiten konden deze kosten niet volledig dekken.
In verschillende artikelen worden forse exploitatietekorten genoemd. Het bestuur probeerde de situatie te verbeteren door kosten te beperken, de organisatie aan te passen en hogere vergoedingen of huren te vragen.

6.2 De sportzaal en de gemeentelijke vergoeding.
De sportzaal speelde in de financiële discussie een belangrijke rol. De gemeente betaalde voor het gebruik, onder meer ten behoeve van schoolgymnastiek, maar het bestuur vond dat deze vergoeding niet altijd in verhouding stond tot de werkelijke kosten. Daarmee werd juist de combinatie van onderwijs, sport en gemeenschapshuis financieel steeds ingewikkelder.

6.3 Bezuinigingen en onderzoek
Rond 1987 werd duidelijk dat incidentele maatregelen onvoldoende waren. Er werd gesproken over minder personeelsuren, lagere administratiekosten, verhoging van zaalhuur en een andere beheersvorm. Extern onderzoek moest inzicht geven in de vraag hoe het gebouw structureel beter geëxploiteerd kon worden.
Piet Coppelmans verdedigde het behoud van de voorziening krachtig. In een artikel werd zijn opvatting samengevat in de uitspraak dat Oostelbeers geen 'tweederangs dorp' mocht worden. Nieuwe gemeentelijke sportvoorzieningen elders mochten volgens hem niet leiden tot het leegtrekken van het gemeenschapshuis.

7. Crisis, heroriëntatie en privatisering, 1989-1997

7.1 Verkoop komt in beeld.
Aan het einde van de jaren tachtig was de financiële situatie zo ernstig dat verkoop aan een particuliere partij bespreekbaar werd. De gemeente wilde de jaarlijkse tekorten niet onbeperkt blijven aanvullen. Tegelijkertijd was er in Oostelbeers veel weerstand tegen het idee dat het dorp zijn eigen gemeenschapshuis zou verliezen.
De discussie ging daarom niet alleen over geld, maar ook over leefbaarheid en zelfstandigheid. De vraag was hoe een sociaal-culturele voorziening behouden kon blijven zonder dat de gemeente voortdurend voor de exploitatietekorten moest opdraaien.

7.2 Het 25-jarig bestaan en de komst van De Klep.
In 1995 bestond het gemeenschapshuis ongeveer 25 jaar. Juist in die jubileumperiode kwam de toekomst opnieuw ter discussie. Bij sportpark De Klep werd een nieuwe multifunctionele accommodatie ontwikkeld. Daardoor zouden sportactiviteiten uit het gemeenschapshuis verdwijnen en vielen inkomsten weg.
Het bestuur zag daarom een andere toekomst voor het gebouw: minder nadruk op sport en meer op ontmoeting, jeugd, ouderen, cursussen, verenigingen en sociaal-culturele activiteiten. Vrijgekomen ruimten zouden daarvoor opnieuw ingericht kunnen worden.

7.3 De beslissende crisis van 1996.
In 1996 liepen de financiële en politieke spanningen hoog op. In de bronnen is sprake van extra raadsvergaderingen, protesten, discussies over subsidies en een mogelijke beëindiging van de exploitatie. De maatschappelijke functie moest echter behouden blijven. Daarbij werd ook het gebruik door de school voor gymnastiek expliciet als belang genoemd.
Uiteindelijk werd een oplossing gevonden waarbij Brouwerij De Kroon uit Oirschot eigenaar werd van het gebouw en een particuliere exploitant de dagelijkse bedrijfsvoering op zich nam. De gemeente hielp bij het oplossen van de bestaande financiële verplichtingen. In de berichtgeving wordt een bedrag van circa ƒ 186.000 genoemd.

7.4 Van gemeenschapshuis naar 't Dorpsplein
Na de overname werd het gebouw opgeknapt en aangepast aan de nieuwe exploitatie. Begin 1997 werd het vernieuwde gebouw gepresenteerd onder de naam 't Dorpsplein. Die naam paste bij de bedoeling: een overdekte ontmoetingsplaats waar inwoners, verenigingen en bezoekers elkaar konden treffen.
De beheersvorm veranderde daarmee ingrijpend, maar de sociale en culturele functie bleef een belangrijk uitgangspunt. Privatisering betekende dus niet dat het gebouw uitsluitend een commerciële horecazaak moest worden.

8. Van 't Dorpsplein naar een nieuw dorpshuis, 1997-2016

8.1 Voortzetting als geprivatiseerd dorpshuis.
Na de privatisering in 1996/1997 bleef 't Dorpsplein de centrale ontmoetings- en horecavoorziening van Oostelbeers. De vijf oorspronkelijke scans bevatten over de jaren direct na 1997 weinig concrete gebeurtenissen. Wel is duidelijk dat de in de jaren negentig gekozen constructie het mogelijk maakte dat de dorpshuisfunctie behouden bleef, terwijl de exploitatie niet langer rechtstreeks door de oorspronkelijke Stichting Gemeenschapshuis werd gedragen.

8.2 Rond 2014 opnieuw een toekomstvraag.
Vanaf 2014 kwam de toekomst van de voorziening opnieuw nadrukkelijk ter discussie. Uit later onderzoek blijkt dat het bestaande gemeenschapshuisgebouw uit de jaren zeventig bouwtechnisch in slechte staat verkeerde. Tegelijkertijd werd bekend dat de nabijgelegen Heilige Andreas en Antonius van Paduakerk aan de eredienst zou worden onttrokken. Daardoor kwamen twee vraagstukken bij elkaar: Oostelbeers wilde zijn dorpshuisfunctie behouden én er moest een nieuwe bestemming voor de kerk worden gevonden.

8.3 Onderzoek en brede raadpleging van het dorp.
Dorpsraad Oostelbeers liet technisch en economisch onderzoek uitvoeren en raadpleegde de inwoners. Voor de enquête werden 386 gezinnen aangeschreven; 296 ingevulde formulieren kwamen terug. De uitkomst wees in de richting van herbestemming van de kerk tot dorpshuis en evenementenlocatie. Betrokken inwoners richtten vervolgens Stichting Dorpshuis Oostelbeers op. Samen met een architectenbureau werden plannen ontwikkeld waarbij de monumentale kwaliteiten van de kerk behouden moesten blijven en de dagelijkse dorpshuisfunctie op een energiezuinige en praktische manier kon worden ingepast.

8.4 2015-2016: van plan naar uitvoering.
In 2015 en 2016 werd het plan verder uitgewerkt. De bedoeling was dat 't Dorpsplein zou blijven functioneren totdat de nieuwe voorziening gereed was. Tijdens een drukbezochte informatieavond op 26 mei 2016 werd bekendgemaakt dat de belangrijkste hobbels waren genomen en dat werd gemikt op ingebruikname in april 2017. Er waren afspraken gemaakt met de parochie en met 't Dorpsplein over de overgang van de dorpshuisfunctie.

Ook de financiering kreeg in 2016 verder vorm. Het Prins Bernhard Cultuurfonds Noord-Brabant kende een bijdrage van maximaal € 35.000 toe voor de herbestemming. In juli 2016 werd gemeld dat de benodigde contracten waren getekend en dat de nieuwe combinatie van De Kerk en Café Andreas er daadwerkelijk zou komen. Daarmee was de opvolging van het oude 't Dorpsplein bestuurlijk en financieel in een beslissende fase gekomen.

8.5 Betekenis van deze overgang.
De periode 1997-2016 laat daardoor vooral continuïteit én vernieuwing zien. Na 1997 bleef 't Dorpsplein zijn rol als ontmoetingsplek vervullen. Toen het gebouw technisch verouderde, koos Oostelbeers niet voor het verdwijnen van de dorpshuisfunctie, maar opnieuw voor een oplossing in het hart van het dorp. De geschiedenis keerde daarmee als het ware terug naar het oorspronkelijke uitgangspunt uit de jaren zestig: een centrale plaats waar verenigingen en inwoners elkaar kunnen ontmoeten.

9. Betekenis voor Oostelbeers en conclusie

De geschiedenis van het gemeenschapshuis laat zien hoe sterk onderwijs, verenigingsleven en dorpsgemeenschap in Oostelbeers met elkaar verweven waren. Het gebouw ontstond uit lokale behoefte en werd mede gedragen door inzet van inwoners. De St. Josephschool profiteerde vanaf het begin van de gymnastiekvoorziening; verenigingen vonden er vergader- en activiteitenruimte; voor het dorp als geheel werd het een centrale ontmoetingsplek.

De grote kracht van het gebouw was tegelijk zijn kwetsbaarheid. Door de vele functies was het intensief in gebruik, maar de exploitatie van een groot complex met sportzaal, personeel en onderhoud bleek op de lange duur moeilijk sluitend te krijgen. Vanaf de jaren tachtig werd daarom voortdurend gezocht naar een evenwicht tussen maatschappelijke betekenis en financiële haalbaarheid.
De overgang naar 't Dorpsplein in 1996/1997 markeert geen breuk met het verleden, maar eerder een nieuwe fase. De organisatie en exploitatie veranderden, terwijl de functie als ontmoetingsplaats voor Oostelbeers in stand moest blijven. Daarmee loopt er een duidelijke lijn van het initiatief uit de jaren zestig naar de latere bestemming: een plek waar mensen uit het dorp samenkomen.

Het gemeenschapshuis vanuit de tegenover liggende kerktoren.

10. Beknopte tijdlijn.

Jaar / periode	Gebeurtenis
1957	Piet Coppelmans komt als onderwijzer naar Oostelbeers en raakt betrokken bij het dorpsleven.
4 januari 1966	Belangrijke vergadering over de oprichting van een gemeenschapshuis.
1968-1969	Plannen en financiering worden concreet; locatie bij kerk en school.
1969	Bouw en eerste ingebruikname.
3 oktober 1970	Officiële opening met een meerdaags feestprogramma.
1970	St. Josephschool gebruikt het gebouw voor gymnastiek; leerlingen treden op bij de opening.
1974-1977	Plannen en subsidie voor uitbreiding.
1978-1979	Bouw en heropening met een nieuwe sportzaal.
Jaren 1980	Steeds grotere exploitatietekorten; bezuinigingen en onderzoek.
1989	Verkoop of particuliere exploitatie komt serieus in beeld.
1995	25-jarig bestaan; komst van De Klep dwingt tot heroriëntatie.
1996	Financiële en politieke crisis; besluit tot privatisering.
1996/1997	Brouwerij De Kroon wordt eigenaar; nieuwe exploitatie.
1997	Vernieuwd gebouw gaat verder als 't Dorpsplein.
1997-ca. 2014	't Dorpsplein blijft als geprivatiseerde ontmoetings- en horecavoorziening functioneren.
2014	Bekend wordt dat de kerk aan de eredienst zal worden onttrokken; het bestaande dorpshuisgebouw verkeert bouwtechnisch in slechte staat.
2015	Technisch/economisch onderzoek en inwonersraadpleging wijzen herbestemming van de kerk tot dorpshuis als voorkeursrichting aan.
26 mei 2016	Informatieavond: de belangrijkste hobbels zijn genomen; 't Dorpsplein blijft open tot de nieuwe voorziening gereed is.
juni-juli 2016	Subsidie Cultuurfonds en ondertekening contracten voor De Kerk en Café Andreas.

Cees v/d Heijden

Wederopbouwperiode in De Beerzen

Wie door Oost-, West- en Middelbeers rijdt, ziet nog altijd boerderijen die herinneren aan de verwoestingen van 1944 en de wederopbouw die daarop volgde. Tijdens de frontstrijd gingen woonhuizen, stallen en oogsten verloren. Voor veel boerengezinnen betekende herstel daarom niet alleen de bouw van een nieuw onderkomen, maar ook het veiligstellen van hun bestaan. Dit artikel vertelt hoe de oorlog het agrarische landschap van De Beerzen veranderde en hoe bestuurders, architecten en bewoners daarna vormgaven aan de wederopbouw.

De wederopbouw in Oost-, West- en Middelbeers begon na de zware frontstrijd van het najaar van 1944. De ontwikkeling verliep van noodopvang en voorlopig herstel naar de bouw van moderne boerderijen, bestuurlijke ondersteuning en de uiteindelijke waardering van dit erfgoed.
Eerst wordt de fronttijd van september en oktober 1944 beschreven. Daarna volgen de noodvoorzieningen, de rol van het Bureau Wederopbouw Boerderijen, de architectuur van de nieuwe boerderijen, het bestuurlijke optreden van Truus Smulders-Beliën en de huidige erfgoedwaarde.

Strijd aan het front in 1944

Van 19 september tot begin oktober 1944 lag De Beerzen in het frontgebied. Nadat de geallieerde opmars tijdens Operatie Market Garden was vertraagd, vonden rond Oost-, West- en Middelbeers gevechten plaats tussen terugtrekkende Duitse eenheden en oprukkende Britse troepen, waaronder de *71e Infanteriebrigade.*
Wat volgde was een bittere en destructieve fronttijd. Omdat de linies wekenlang vastlagen, werd het buitengebied zwaar getroffen door over-en-weer gaande artilleriebeschietingen.

- Tientallen historische langgevelboerderijen, veelal met rieten daken, vatten vlam door granaatinslagen en brandden tot de grond toe af.
- Woonhuizen, stallen en oogsten gingen verloren. In de dorpskernen en het buitengebied moest uiteindelijk een aanzienlijk deel van alle agrarische gebouwen als totaal verloren worden beschouwd. Het puin van de verwoestingen werd later hergebruikt om kilometers aan lokale zandwegen te verharden.

Het riviertje als vuurlinie (De gedwongen evacuatie)
De Duitse troepen kozen het riviertje De Grote Beerze als natuurlijke verdedigingslinie en dwongen veel boeren hun huizen onmiddellijk te verlaten.

Leven in de schuilkelders
Gezinnen die niet konden of wilden vluchten, zochten dekking in zelf gegraven schuilkelders onder de grond. Deze kelders waren provisorisch gestut met boomstammen en afgedekt met zandzakken. Terwijl boven hun hoofd de artilleriegranaten insloegen en de rieten daken van de boerderijen vlam vatten, brachten gezinnen – soms met pasgeboren baby's – dagenlang in het pikkedonker door.

De bevrijding en de verwoesting (22-23 september 1944)

Hoewel 22 september 1944 officieel te boek staat als de bevrijdingsdag van De Beerzen, bleef de situatie daarna nog dagenlang levensgevaarlijk. Op 23 september moesten grote groepen inwoners alsnog halsoverkop worden geëvacueerd naar het reeds bevrijde Vessem en Wintelre omdat Duitse artillerie de dorpskernen bleef bestoken.
Toen de gevechten begin oktober afnamen, werd de omvang van de schade zichtbaar: tientallen oude boerderijen waren door brand en beschietingen verwoest of zwaar be-

schadigd. Daarmee begon een langdurig herstelproces, dat vanaf 1946 bestuurlijk werd geleid door burgemeester Truus Smulders-Beliën.

Noodvoorzieningen en overleven (1944–1946)

Direct na de bevrijding van de dorpen eind september 1944 was de situatie kritiek. De winter stond voor de deur en tientallen boerenfamilies hadden geen dak meer boven hun hoofd of stallen voor hun vee.

- Met steun van de overheid en lokale hulp werden er in allerijl noodwoningen en noodstallen opgetrokken. Dit waren vaak houten keten of semipermanente constructies van inferieur materiaal.
- Het dagelijks leven in deze periode werd gekenmerkt door schaarste aan bouwmaterialen zoals cement, bakstenen en hout, waardoor structurele herbouw nog jaren op zich liet wachten.

De rol van het Bureau Wederopbouw Boerderijen

Om de voedselvoorziening in Nederland snel te herstellen, kreeg de wederopbouw van de agrarische sector prioriteit. De regie kwam in handen van het landelijke Bureau Wederopbouw Boerderijen (BWB).
Het BWB hanteerde een strakke, centraal geregelde systematiek:

- Financiering en Schadevergoeding: Boeren kregen geen geld uitgekeerd, maar de overheid wees een architect en aannemer toe om de boerderij te herbouwen op basis van de getaxeerde oorlogsschade.
- Modernisering als ijsbreker: De wederopbouw werd aangegrepen om de traditionele, vaak onhygiënische en donkere 'Brabantse langgevelboerderijen te vervangen door moderne landbouwbedrijven. Er kwamen aparte woongedeelten, betere mestkelders, grotere stalramen (voor licht en lucht) en efficiëntere indelingsstructuren om de arbeidsproductiviteit te verhogen.

Architectuur: De Delftse School in De Beerzen

Hoewel de boerderijen modern moesten functioneren, eiste de overheid dat ze esthetisch pasten in het historische Brabantse zandlandschap. In Oost-, West- en Middelbeers werd daarom gebouwd volgens de principes van de Delftse School.
Dit betekende:

- Het gebruik van traditionele, eerlijke materialen: bakstenen muren, handgevormde dakpannen en houten constructies.
- Schadelijke ornamenten werden vermeden; de schoonheid moest komen van de strakke verhoudingen en het ambachtelijke metselwerk.
- Veel boerderijen kregen een kenmerkende wederopbouw-gevelsteen ingemetseld (vaak met een gestileerde leeuw of feniks die uit de as herrijst), wat symbool stond voor de nationale veerkracht na de bezetting.

Truus Smulders-Beliën: Bestuurlijke wederopbouw

De wederopbouw van De Beerzen is nauw verbonden met Truus Smulders-Beliën. Haar man, burgemeester Jan Smulders, stierf kort na de bevrijding nadat hij door de bezetter was geïnterneerd. Op 16 april 1946 werd zij benoemd tot de eerste vrouwelijke burgemeester van Nederland. In de beslissende naoorlogse jaren gaf zij leiding aan het herstel van de dorpen, de infrastructuur en de verwoeste boerderijen.

Als burgemeester stond Truus Smulders-Beliën voor de opgave een zwaar getroffen plattelandsgemeente opnieuw bewoonbaar en economisch levensvatbaar te maken. Haar

optreden verbond praktische wederopbouw aan aandacht voor de gezinnen die hun woning, bedrijf of bestaanszekerheid hadden verloren.
Haar benoeming door minister Beel was historisch; om haar aan te stellen moest de landelijke overheid de functies van burgemeester en gemeentesecretaris (die in kleine dorpen altijd gecombineerd waren) speciaal voor haar splitsen, omdat zij geen ervaring had met de pure gemeenteadministratie.

Pragmatisch en onconventioneel handelen
Truus Smulders-Beliën stond erom bekend dat ze de trage, ambtelijke molens in Den Haag en Den Bosch bewust meed. Als er in De Beerzen direct na de oorlog behoefte was aan bouwmaterialen, geld voor noodvoorzieningen of vergunningen, regelde ze dit vaak informeel en persoonlijk met hogere instanties. Ze aarzelde niet om de specifieke belangen van individuele boeren en gezinnen rechtstreeks bij ministers of de Commissaris van de Koningin op het bordje te leggen.

Sociale zorg als basis voor fysieke wederopbouw

Burgemeester Smulders-Beliën benaderde de wederopbouw niet uitsluitend als een technische opgave van gebouwen en infrastructuur. Onder haar bijnaam 'Ons Mevrouw' legde zij ook nadruk op de sociale gevolgen van de verwoesting en op de behoeften van afzonderlijke gezinnen.

- Zij bezocht de boerenfamilies die in de tochtige houten noodwoningen woonden persoonlijk om te horen wat ze nodig hadden.
- Ze bemoeide zich actief met het maatschappelijk welzijn, bemiddelde bij ruzies en zorgde dat gezinnen die alles kwijt waren geraakt bij de artilleriebeschietingen als eerste hulp ontvingen.
- Dit creëerde een enorm gevoel van eenheid en veerkracht, waardoor de fysieke herbouw van de dorpen en boerderijen sneller en harmonieuzer verliep.

Politieke slagkracht vergroten via de Provincie
Om meer voor de regio De Beerzen gedaan te krijgen, stelde ze zich in 1950 verkiesbaar voor de Provinciale Staten van Noord-Brabant. Haar dubbelrol als burgemeester én statenlid gaf haar de politieke hefboom die nodig was om provinciale subsidies en prioriteit voor wegenbouw, elektriciteitsvoorziening en agrarische modernisering naar haar zwaar getroffen gemeente te loodsen.

Kenmerken van de Beerse wederopbouwboerderijen

De wederopbouwboerderijen in deze regio werden vaak ontworpen onder regie van het Bureau Wederopbouw Boerderijen. Ze vallen op door een specifieke mix van traditie en vernieuwing:

- Delftse School invloeden: Veel boerderijen zijn gebouwd in een traditionele stijl met baksteen, pannendaken en houten elementen, passend bij het historische Meierijsche landschap.
- Modernisering van het bedrijf: In tegenstelling tot de oude langgevelboerderijen werd het woongedeelte beter gescheiden van het bedrijfsgedeelte. Er kwam meer aandacht voor hygiëne, lichtinval en efficiëntie in de stallen.
- Typologie: Er werd vaak gekozen voor compacte ontwerpen (zoals het hallehuis- of middellang geveltype) om bouwmateriaal te besparen, wat schaars was vlak na de oorlog.

Huidige status

In Oost-, West- en Middelbeers zijn na de verwoestingen in het najaar van 1944 tientallen boerderijen herbouwd. Veel van deze panden zijn tegenwoordig opgenomen in het

bestemmingsplan buitengebied van de gemeente Oirschot als cultuurhistorisch waardevol erfgoed of (gemeentelijk) monument. Samen vormen zij tastbare bronnen voor de geschiedenis van het lokale agrarische landschap; zij maken de gevolgen van de oorlog en de naoorlogse modernisering van het boerenbedrijf zichtbaar.

Geregistreerde locaties van wederopbouwboerderijen

In het boek 'De Beerzen in Oorlogstijd 1940-1945', in 1994 geschreven door Tienus Deenen, Aloys Kamp en Frank Stalpers, staat een opsomming per kern van huizen en boerderijen die afgebrand zijn in de oorlog. Van de in totaal 38 panden waren er 31 een boerderij: 17 in Middelbeers, 9 in Oostelbeers en 5 in Westelbeers. Deze zijn niet allemaal herbouwd en sommige niet op de oorspronkelijke plaats. Met als basis een lijst op de website van het Meertens Instituut is de Stichting Behoud Erfgoed Oirschot een onderzoek gestart naar welke boerderijen in Oirschot daadwerkelijk wederopbouwboerderijen zijn. Voor de boerderijen in Oost-, West- en Middelbeers is werkgroep Land van Den Beerschen Aard ingeschakeld. Aan de hand van de oude adres-aanduidingen (A-, B- en C-nummers), de toenmalige eigenaren, het oude adresboek van de gemeente Oost-, West- en Middelbeers, waarin de oude en nieuwe adressen (straatnamen met huisnummers) staan, en de basisadministratie gebouwen (BAG) van de gemeente zijn we tot de volgende wederopbouwboerdijen gekomen:

In Oostelbeers:
Andreasstraat 12 (boerderij Schoolstraat 1 herbouwd aan de Andreasstraat), Groenewoudsedijk 2 en 6, Hoogeindseweg 4, Kerkstraat 2, Neereindseweg 13 en 26, Schoolstraat 3.

In Westelbeers:
Broekeindsedijk 2/2b, 4/4a en 8, Spreeuwelsedijk 3, Voldijnseweg 20.

In Middelbeers:
Heiakkerweg 1, Hertog Janstraat 22/22a en 30, Hoogdijk 5 en 57, Kosterstraat 2, Kuikseindseweg 5a/7, Langegracht 6, Oranjestraat 40/42, 't Ven 5, Vestdijk 57, Voorteindseweg 14, Westelbeersedijk 5.
Mocht u hier onjuistheden in zien of aanvullingen hebben, dan houden we ons aanbevolen!

Wederopbouw gevelsteen

Sommige van deze boerderijen zijn nog te herkennen aan de wederopbouwsteen met daarop het beeld van de leeuw die herrijst uit de vlammen. Deze gevelsteen werd gezien als symbool van overwinning op de verwoesting en van herrijzenis. Het was de nieuwe generatie boerenkinderen voorbehouden om deze steen in de muur te leggen.

De wederopbouwboerderijen van De Beerzen verbinden drie geschiedenissen: de verwoesting van het najaar van 1944, de modernisering van het boerenbedrijf en de bestuurlijke en sociale inspanning om het dorpsleven te herstellen. Hun waarde ligt daarom niet alleen in baksteen, dakvorm of gevelsteen, maar ook in de verhalen van de gezinnen die opnieuw moesten beginnen. Door gebouwen, archiefstukken en lokale herinneringen samen te onderzoeken, blijft zichtbaar hoe ingrijpend de wederopbouw het landschap en de gemeenschap heeft veranderd.

Werkgroep Land.

De Beerzen en de post (deel 1)

Van bestelhuis tot pakketautomaat

Vóór 1850 was het droevig gesteld met de postbezorging in Nederland. Er waren nog geen honderd postkantoren in het hele land. Volgens de postwet van 1810, uit de tijd van Napoleon dus, had de staat het monopolie op de postbezorging, maar de staat was niet bij machte die postbezorging goed te laten verlopen, terwijl particuliere initiatieven verboden waren. Vooral de handel in Nederland had hiervan te lijden.

De postwet van 1850

De postwet van 1850 was een geweldige verbetering. Volgens deze wet moest in elke gemeente een inrichting van de posterijen gevestigd worden in de vorm van een postkantoor, hulppostkantoor of bestelhuis, afhankelijk van het aantal inwoners. In de Beerzen wreef men zich al in de handen, ervan uitgaande dat hier toch op zijn minst een hulpkantoor zou komen. Maar de uitvoering van deze wet verliep stroef. Er kwam een drukke correspondentie op gang met de Posterijen waarin de Beerzen meer vroeg dan het uiteindelijk kreeg. Na een flinke schriftelijke discussie kwam er in 1852 een bestelhuis. Voor een hulpkantoor, waar men in de Beerzen op gerekend had, was de gemeente te klein. Op 31-12-1851 had de Beerzen 1025 inwoners. Vooral boeren die samen 554 bunder grond verbouwden en o.a. 350 koeien, 45 trekossen, 53 ruinen, 22 merries, 8 veulens, 311 kalveren, 412 schapen, 2 bokken en 152 geiten verzorgden. In een brief van 17 januari 1852 schrijft burgemeester Egidius Smulders dat *'..er geen handel bestaat, behalve enkele winkels, brouwerij* (van Adrianus Heuvelmans), *leerlooierij* (van Jan Goossens), *smederij* (van Jan Deenen) *en enige timmerlieden, de rest is boerderij."* De burgemeester verwachtte echter wel dat er zeker 40 brieven per maand voor de Beerzen zouden komen, maar onderzoek door de Inspecteur der Posterijen wees uit dat het er maar 29 waren. *"Zo'n gering aantal dat door oprichting van een bestelhuis reeds voldaan wordt aan artikel 22 van de wet van 12-4-1850,"* aldus de inspecteur.

Bestelhuis

Op 19 juni 1852 maakten Burgemeester en Wethouders van Oostel- Westel- Middelbeers het volgende bekend: *"Ingevolge het verlangen van de Heer Inspecteur der Posterijen breng ik bij deze ter algemene kennis, te beginnen met den 1e Juli dezes jaars zal er een bestelhuis te Middelbeers worden opgerigt waarvan de houder dagelijks naar Oirschot moet gaan om de brieven te brengen en de aangekomene af te halen; voor bestelloon kan hij boven het Rijksport rekenen 2,5 cent per brief en 1 cent per pakje drukwerk, van alle woningen gelegen in de kom der gemeente tot en met een kwartier gaans in den omtrek, en 5 cent per brief en 2 cent per pakje drukwerk aan alle huizen gelegen buiten deze afbakening. Alles wat evenwel door of vanwege de belanghebbende aan het bestelhuis wordt afgehaald zal kosteloos worden afgegeven; de houder van het bestelhuis is Wilbord van de Ven, alwaar ook de bus zal worden geplaatst."* Wilbord was naast de eerste bestelhuis-houder ook horlogemaker en herbergier. Het bestelhuis was gevestigd in zijn woonhuis en stond aan de zuidzijde van wat nu de Willibrordstraat heet, ter hoogte van de St. Annastraat. Wilbord zou tot 1871 'brievengaarder' in de Beerzen blijven, hij bleef nog wel uurwerken repareren tot 1883 en hij overleed in 1891. Vanaf 1871 had de Beerzen eindelijk een hulppostkantoor, waarvan Jan Fiers, neef van de eerste postman Wilbord van de Ven, de kantoorhouder werd. Jammer genoeg werd dit kantoor in 1882 op last van de minister weer opgeheven. In een brief werd aan het gemeentebestuur meegedeeld dat het kantoor zou worden vervangen door een brievenbus bij het gemeentehuis. De brievengaarder van dienst, postbode Jan Fiers, leegde de brievenbus

elke dag om half 8 en begaf zich dan, al dan niet met een hondenkar, met de post richting Oirschot. Na jaren sukkelen met een gebrekkige postdienst, er was te veel werk voor één bode, deed het gemeentebestuur in 1889 bij de Inspectie der posterijen in Breda een beleefd verzoek om een tweede postbesteller en/of een hulpkantoor. De reden hiervoor: *"....dat het brievenverkeer in de laatste jaren sterk is toegenomen door uitbreiding der zaken van industriëlen en ook door dat de landbouwers alhier thans algemeen vetmesting uitoefenen hetwelk veel geschrijf veroorzaakt; ook den pakketdienst is van dien omvang dat meermalen een hulpbode uit Oirschot moet helpen dragen."* Men kreeg een tweede postbode, terwijl Jan Fiers, naast het bodewerk, belast bleef met het aannemen van aangetekende post, postwissels en verkoop van frankeerzegels.

Twist

De benoeming van deze tweede bode werd een dorpstwist met caféruzies, verdachtmakingen en roddelpraat tussen twee groepen die tot 1904 zou duren. Het gemeentebestuur had Cornelis de Graaf voorgedragen voor deze functie. Volgens de gemeente zeer geschikt: *"organist en agent eener brandassurantie, zijnde in deze gemeente zeer goed bekend, van een goed gedrag, vlug en bij de hand."* Deze de Graaf was ervan overtuigd dat hij aangenomen zou worden, vooral omdat hij wist dat het gemeentebestuur een goed woordje voor hem zou doen. De Graaf ontvouwde enthousiast zijn plannen in het openbaar en stuurde ook alvast een geschenk als dankbetuiging naar de Inspecteur der Posterijen. Allemaal te voorbarig, zou snel blijken, want de Inspecteur liet snel weten dat Cornelis de Graaf niet voorgedragen zou worden bij de minister. De Graaf was ervan overtuigd dat de eerste bode Jan Fiers zijn benoeming had tegengehouden en zo ontstonden er twee kampen in de Beerzen: kamp Fiers en kamp de Graaf. Na de afwijzing van de Graaf haastte het gemeentebestuur zich om de Inspecteur via een schrijven te verzoeken iemand uit de Beerzen te benoemen en niet iemand uit Oirschot. De redenen hiervoor kwamen in het kort hierop neer: De bestelling is regelmatiger en beter als de bode in onze gemeente woont, iemand uit Oirschot moet veel verder lopen. Een vreemde zou in de Beerzen heel moeilijk een geschikte woning kunnen vinden. En bovendien *'dat het voor ene kleine gemeente even als hier gevaarlijk is wanneer vreemden die soms met een aanzienlijk aantal kinderen gezegend worden zich daar komen vestigen, terwijl bij een eventueel verlies hunner betrekking deze ten laste van de gemeente of het Armbestuur komen.'* Het gemeentebestuur droeg Peter Walsmits, inwoner van de Beerzen, voor, maar de minister had evenwel een andere bode benoemd. Ondertussen ging de onenigheid tussen de beide kampen door. Er kwamen bij de Inspecteur der Posterijen klachten binnen over postbode Fiers. Fiers was vrijgezel en woonde in bij veldwachter Peter Nouwens aan de Driehoek in Middelbeers (thans Vestdijk) De klacht was dat de brieven te laat bezorgd zouden worden, doordat Fiers graag een borreltje dronk als hij uitrustte van zijn dagelijkse tocht naar Oirschot. Ook kreeg de Inspecteur te horen dat *'de postbode Fiers tijdens de begrafenis van de weduwe van Jan van Zeelst op 20 februari 1892 zich wederrechtelijk een stuk kaas had toegeëigend.'* Maar volgens het artikel 'De belevenissen van de Beerse brievengaarders' van de hand van Jos van Gils, zou dit ook kunnen komen doordat hij als eerste aan tafel zat nadat hij vanuit Oirschot de post bezorgd had. Desgewenst liet het gemeentebestuur weten dat Fiers zijn werk goed gedaan had en dat er geen bewezen feiten bekend waren. Op 17 februari 1904 overleed Johannes Peter Fiers op 64-jarige leeftijd en verhuisde De Graaf naar Helmond, waarna er een einde kwam aan de twist tussen beide groepen.

Hulppostkantoor

Op 1 maart 1904 richtte de burgemeester zich opnieuw tot de minister: *"De gemeente Oostelbeers in de provincie Noord-Brabant met meer dan 1000 zielen, waar tweemaal daags gelegenheid is tot ontvangst en verzending van brieven enz. heeft geen hulpkantoor of brievengaarder. Wanneer postwissels, postpakketten, aangetekende brieven of inlage spaarbank verzonden moeten worden, kan men de bode buiten aan de bus opwachten wat vooral 's winters een zeer groot ongerief is, of men kan voormiddags in een herberg wachten waar de bode komt, iets wat behalve om de voor de hand liggende reden, ook zeker het geheim van de posterij niet bevordert."* Deze keer had de oproep succes. Op 16 december 1904 werd een hulppostkantoor gevestigd aan de tegenwoordige Doornboomstraat 20. (Later zou hier eerst de fam. Schijvens en vervolgens de fam. Verhouden een winkel beginnen.) Franciscus Hubertus Arnoldus Goossens werd kantoorhouder.

'Postmeester' Frans Goossens voor zijn huis en hulppostkantoor aan de Doornboomstraat in Middelbeers. Het hulppostkantoortje zat rechts aan het huis gebouwd. Het linker raam en de deur hoorden bij het kantoor, tussen het raam en de deur hangt een uithangbord.

Telefoonnet

In 1918 wilden de Beerzen graag aangesloten worden op het telefoonnet. Burgemeester en Wethouders deden een verzoek bij de Inspecteur om *'een hulptelegraaph- en telephoonkantoor, en een rechtstreekse aansluiting op het telefoonnet van het gemeentehuis'.* Het hulppostkantoor werd gezien als de beste locatie voor de telefooncel en B&W verklaarden stellig dat de zuster van Frans Goossens als vervangster benoemd zou kunnen worden; zij had *'een goed spraak- en hoororgaan'*, werd erbij vermeld. Maar net als eerder Cornelis de Graaf was nu het gemeentebestuur te voorbarig. Frans Goossens wilde *'zelfs niet voor f100,- per jaar gebonden zijn aan de kantooruren voor een telefoon'.* Er kon geen andere locatie gevonden worden, Frans Goossens bleef weigeren en zodoende kwam er geen telefoon in de Beerzen. Tot juni 1922. Toen kreeg de Beerzen een hulptelegraaf- en telefoonkantoor en kantoorhouder werd, jawel, toch Frans Goossens.

Frans Goossens met zijn moeder en zus Helena voor zijn huis.

Vanaf 1909 was er een tweede besteller, genaamd C. Kemps en vanaf 1927 werd Piet van Hoof hulpbesteller. Wanneer Frans Goossens op 1 december 1937 stopt, wordt de vrouw van Piet van Hoof, Clara van Hoof- Smulders, kantoorhouder, terwijl Piet postbode blijft. Het kantoor verhuisde naar het woonhuis van fam. van Hoof met adres B106 , nu Doornboom-straat 38, zie onderstaande foto. Op die plek zit nu de SNS bank.

In de volgende Berse leest u het vervolg van de Beerzen en de post.

Joke van Ham

Boomgaard Goossens aan de Hoogdijk te Middelbeers

Jan Goossens, geboren 04 – 01 - 1782 te Hoogeloon, vestigde zich, na zijn huwelijk met Allegonda Versteijnen uit Vessem, als landbouwer in Middelbeers. Uit dit huwelijk kwamen 6 kinderen voort waarvan het 6e kind Ludovicus het bedrijf overnam.
Loduvicus geboren 25 – 08 - 1837 huwde 19 – 06 - 1871 met Maria Elisabeth Bosch uit Oirschot. De kinderen uit dit huwelijk zijn: Louisa Maria, Henricus Josephus, Petronella, Francisca, Jacobus, Maria en Johannes Baptist Josephus.

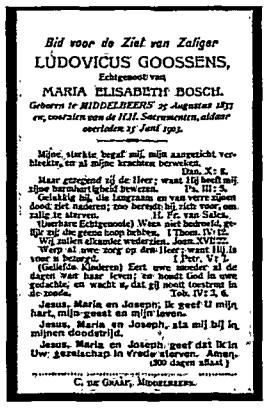

Bid voor de Ziel van Zaliger
LUDOVICUS GOOSSENS,
Echtgenoot van
MARIA ELISABETH BOSCH.
Geboren te MIDDELBEERS 25 Augustus 1837 en, voorzien van de H.H. Sacramenten, aldaar overleden 15 Juni 1903.

Mijne sterkte begaf mij, mijn aangezicht verbleekte, en al mijne krachten bezweken. Dan. X: 8.
Maar gezegend zij de Heer; want Hij heeft mij zijne barmhartigheid bewezen. Ps. III: 5.
Gelukkig hij, die langzaam en van verre zijnen dood ziet naderen; zoo bereidt hij zich voor, om zalig te sterven. H. Fr. van Sales.
(Geachte Echtgenoote) Wees niet bedroefd, gelijk zij die geene hoop hebben. I Thom. IV: 12.
Wij zullen elkander wederzien. Joan. XVI: 22.
Werp al uwe zorg op den Heer; want Hij is voor u bezorgd. I Petr. V: 7.
(Geliefde Kinderen) Eert uwe moeder al de dagen van haar leven; en houdt God in uwe gedachte, en wacht u, dat gij nooit toestemt in de zonde. Tob. IV: 3, 6.
Jesus, Maria en Joseph, ik geef U mijn hart, mijn geest en mijn leven.
Jesus, Maria en Joseph, sta mij bij in mijnen doodstrijd.
Jesus, Maria en Joseph, geef dat ik in Uw gezelschap in vrede sterven. Amen.
(300 dagen aflaat.)
C. DE GRAAF, MIDDELBEERS.

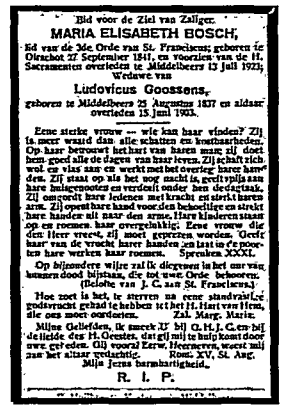

Bid voor de Ziel van Zaliger.
MARIA ELISABETH BOSCH,
lid van de 3de Orde van St. Franciscus; geboren te Oirschot 27 September 1841, en voorzien van de H. Sacramenten overleden te Middelbeers 13 Juli 1923;
Weduwe van
Ludovicus Goossens,
geboren te Middelbeers 25 Augustus 1837 en aldaar overleden 15 Juni 1903.

Eene sterke vrouw — wie kan haar vinden? Zij is meer waard dan alle schatten en kostbaarheden. Op haar bewouwt het hart van haren man; zij doet hem goed alle de dagen van haar leven. Zij schaft zich wol en vlas aan en werkt met het overleg harer handen. Zij staat op als het nog nacht is, geeft spijs aan hare huisgenooten en verdeelt onder hen de dagtaak. Zij omgordt hare lenden met kracht en sterkt haren arm. Zij opent hare hand voor den behoeftige en strekt hare handen uit naar den arme. Hare kinderen staan op en roemen haar overgelukkig: Eene vrouw die den Heer vreest, zij moet geprezen worden. Geeft haar van de vrucht harer handen en laat in de poorten hare werken haar roemen. Spreuken XXXI.
Op bijzondere wijze zal ik diegenen in het uur van hunnen dood bijstaan, die tot uwe Orde behooren.
(Belofte van J. C. aan St. Franciscus.)
Hoe zoet is het, te sterven na eene standvastige godsvrucht gehad te hebben tot het H. Hart van Hem, die ons moet oordeelen. Zal. Marg. Maria.
Mijne Geliefden, ik smeek U bij O. H. J. C. en bij de liefde des H. Geestes, dat gij mij te hulp komt door uwe gebeden. Gij vooral Eerw. Heerneven, weest mij aan het altaar gedachtig. Rom. XV, St. Aug.
Mijn Jezus barmhartigheid.
R. I. P.

Trouwfoto van Johannes Goossens en Anna Goossens-van Cuijck

De jongste zoon, Johannes, geboren 18 – 03 – 1876 in Oostelbeers, neemt in 1903 het bedrijf over en staat ingeschreven als landbouwer, fruitkweker, jager en hypotheek/lening verstrekker wonende B93 te Middelbeers.
Hij trouwt met de Oirschotse Anna Maria van Cuijk * 15-11-1888 † 24-11-1918. Ze krijgen twee kinderen t.w: E.A.G. (Bets) Goossens * 05-12-1917 † 28-01-1992 en Adriana Maria (Jaantje) Goossens * 21-11-1918 † 28-09-2005.
Drie dagen na de geboorte van Jaantje overlijdt Anna, nog maar 30 jaar oud, in het kraambed aan de Spaanse griep.

In 1925 wordt door J.B.J. Goosens, fruitkweker-landbouwer op kavel B93 (Hoogdijk 12) een boomgaard aangeplant met:

1e rij 16 stuks Early Victoria
2e rij 16 stuks the Queen (Victoria)
3e rij 16 stuks Yello Transparant
4e rij 13 stuks Lanes prins Albert
5e rij 11 stuks Claps Favorite
6e rij 2 stuks Le Hector en Durandeau
7e rij 2 stuks Cons á la Cour, 2 stuks Beurré Lebrun, 2 stuks Souvenir de Congres, 1 Jos de Malines, 1 Doyene de Commice, 1 Br. Slerekinas en 1 Doyene Hiver.
8e rij 3 stuks Beurré Celairgeau.

9e rij 10 stuks Triomphe de Vienne, 11 stuks Comt de Paris

Overige aanplant aan de zijkanten 160 stuks zwarte bessen Goliath en 160 stuks bessen Hoogendijks Seedling.

Bij het overlijden in 1944 van Johannes Goossens komt de boomgaard door erfenis in handen van de twee dochters Adriana Maria Goosens en haar zus Elisabeth Maria Gerarda (Bets) Goossens. In 1947 laten ze de boomgaard taxeren ivm verkoop ervan.

Het taxatierapport van 22 februari 1947 wordt door de hoofdassistent Rijkstuinbouw-commissie opgesteld inzake het fruitbedrijf van de dames E. en A. Goossens te Middelbeers met het adres B93 Middelbeers.
Hierin wordt aangegeven dat het gelegen is op goeden zandgrond, doorlatend en in goeden voedingstoestand.
De grondbewerking geschiedt volgens een bepaald systeem, het covercropsysteem *1). Dit is in den winter en in het voorjaar zwart houden en tijdens de zomermaanden den grond te laten begroeien met een dek vrucht, liefst een vlinderbloemig gewas.

Sjaantje met Bets staande op de stoel

De boomgaard in bloei

De beplanting is grotendeels struikvorm, volgens gegevens 22 en 25 jaar oud. Het is een gecombineerde aanplant, appels, peren en pruimen staan telkens afwisselend in rijen door elkaar.
De groei der struiken is behoorlijk. Door een goed onderhouden snoei staan de bomen er verzorgd bij, zodat jong hout en behoorlijke schotlengte aanwezig is. De ziektebestrijding is tamelijk regelmatig uitgevoerd.
Behalve de Yellow Transparant, die tamelijk veel last heeft van kanker, is de boomopstand erg gezond.
De laatste jaren zijn de slecht dragende rassen om-geënt met betere varianten. Deze enten zijn nog jong en nog niet in opbrengst. Op de open plaatsen zijn eveneens nieuwe boompjes geplant. Deze zijn allen betere en houdbare variëteiten.
Een oppervlakte van 20 Are werd vorig jaar ingeplant op 5 x 3 m. Dit is geschied met goede kwaliteiten appels. Van het sortiment appels en peren komen er veel voor. De meeste van deze rassen zijn goede en staan in de zgn. groep 1, appels zowel als de peren.

Een grote moeilijkheid is, deze tuin is verkeerd opgezet zodat de ziektebestrijding moeilijk uitvoerbaar is. Een klein gedeelte, enkele are, is kippenren. De ondergrond is hier een grasmat. Deze fruittuin is niet makkelijk te waarderen.
Een gemengde aanplant maakt de zaak niet moeilijker, wel de om-geënte bomen.

Dit bedrijfstype is met deze rassen wordt geacht na 12 jaar in volle productie te zijn, maar bij deze boomgaard is een gedeelte ervan nog niet in productie.
Toch wordt de verkoopwaarde voor het achtergedeelte en de kippenren en wat er voor staat bepaald door dit blok te plaatsen in Klasse D-E. Dit is de gemiddelde waardebepaling. Deze klasse vertegenwoordigt een waarde van f 3500,- per Ha voor den boomopstand, met inachtneming van den toestand van mei 1940 en volgens bovengenoemde verzorging.

Het 20 Are grote perceel jonge aanplant, struikvorm appel is na 7 jaar in volle productie. Deze rassen en dit bedrijfstype wordt geplaatst in Klasse A en vertegenwoordigen een waarde van f 2500,- per Ha, voor 20 are dus f 500,-.

Voor de oude tuin (blok I), een grootte van 80 Are, is de verkoopwaarde	f 2800,-
Voor de jonge aanplant Blok II	f 500,-
Boomopstand - Totale waarde	f 3300,-

Jaantje Goossens trouwt met Willem Noyen. Voor de verkoop van de boomgaard, in 1947, hadden Willem en Jaantje al een fruit-kwekerij "Den Bongerd in Oirschot.
Bets Goossens is enkele jaren gehuwd geweest met J. van Himbergen, de laatste jaren was zij gehuwd met A.Gommers.

KINDEREN UIT DIT HUWELIJK GEBOREN.

VOORNAMEN.	GEBOREN TE	GEBOREN DEN	OVERLEDEN TE	OVERLEDEN DEN
1 Elisabeth Maria Gerarda	Middelburg	5 Dec. 1917		
2 Adriana Maria		21 Nov. 1918		

Uit het trouwboekje van Johannes en Anna

*1) Covergewassen zijn planten die in afwisseling tussen gewassen worden geteeld om Co2 uit de lucht vast te leggen, humus op te bouwen en de bodem te beschermen.

Gegevens;
*Archief Jos Noyen
*Heemkundeblad 'Ganzeveer' Oudheidkundige Vereniging van de Gemeente Gendringen.

Guus Staps

Piet Coppelmans

Vrijdag 2 september 1984 nam Piet Coppelmans afscheid als hoofd van de basisschool in Oostelbeers. Door het schoolbestuur en de Oostelbeerse gemeenschap werd hem een fiets aangeboden.
Piet begon zijn loopbaan als onderwijzer in Merauke in Nieuw-Guinea. Met eerst nog een tussenstop in Rotterdam, kwam hij op 1 september 1957 naar Oostelbeers, waar hij startte in een combinatie van de vierde en vijfde klas met een 40 tal kinderen, wat voor die tijd heel normaal was. In 1964 volgde hij Hr. Boomaars op als hoofd op de St. Josephschool.
Buiten de school is hij altijd actief geweest. Zo was hij o.a. de initiatiefnemer voor het jeugdvakantiewerk in Oostelbeers, was een der oprichters van de stichting Gemeenschapshuis, waar hij ook het voorzitterschap vervulde. De realisatie van het gemeenschapshuis beschouwde hij dan ook als één van zijn hoogtepunten.
Vele jaren organiseerde het onder zijn leiding opererende wielercomité de Ronde van Oostelbeers en spannen zij zich tevens in voor de Omloop van het Zuiden.

De stralende zilver jubilerende Piet Coppelmans tussen enthousiast zwaaiende kinderen op het schoolplein in 1982.

Kan ons iemand vertellen wie de kinderen zijn die op deze foto staan.
Graag uw reactie naar: redactie@denbeerschenaard.nl

De Berse wordt mede mogelijk gemaakt door:

